

som helst Medlem finde det underligt, om han i saa Tilfælde baade selv vil modtage Dadel, som Huset maatte finde passende, og hans Tjener ikke faar noget godt af Særrettigheden, men maa udrede Omkostningerne. Thi Rigets Retfærdighed maa foretrækkes for ethvert personligt Hensyn, og ingen, som efter en saadan aaben Advarsel maatte krænke denne, skal nyde Skaansel. (28. Maj 1624. 22. Juni 1715).

58. Privilegerede Personers Ejendele, i hvilke der er gjort Indførsel, skulle paa ny frigives lige saavel som Personerne selv. (8. Maj 1628).

59. Ingen Lord maa enten give Møde for Underhuset eller sende skriftligt Svar eller lade møde ved Sagfører for at svare paa en Anklage, under Straf af at blive given Stavbæren i Forvaring eller sendt til Tower¹⁾, saa længe som Huset maatte finde for godt. (20. Juni 1673).

60. Det er gammel Ret for Englands Peerer i alle Livssager²⁾ kun at blive dømt i samlet Parlament. Men denne Regel skal ikke forstås eller fortolkes, som om den udstrækkes til at medføre Fritagelse for Anklage imod nogen Peer for Mord eller anden halsløs Gerning. (14.—17. Jan. 1689).

61. Biskopperne ere kun Parlaments-Lorder, men ikke Peerer, thi de have ikke adeligt Værneting³⁾.

62. Dette Riges Adel og Lorderne i Parlamentets Overhus have den gamle Ret, hvad enten de ere Klagere eller Sagsøgte, at afgive Forklaring og at blive forhørte ved alle Domstole alene paa Æresord og ikke paa sædvanlig Ed. (6. Maj 1628).

63. Hverken ved Lov eller paa anden Maade maa nogen Ed paalægges Peererne under Trusel af, at de i Tilfælde af Vægring skulle miste deres Sæde og Stemme i Parlamentet eller deres Talefrihed i samme. (30. April 1675).⁴⁾

¹⁾ Det gamle Slot og Statsfængsel i London.

²⁾ Førræderi og halsløs Gerning samt Forsøg paa disse Forbrydelser. Ved saadanne Sagers Paakendelse fører Lord High Steward Forsædet i Peerernes Ret.

³⁾ Biskopperne deltog heller ikke i Dommene.

⁴⁾ Ikke desmindre paalagdes det 1678 alle Lorder at underskrive en Erklæring, som ingen Katholik kunde afgive med god Samvittighed, og som netop sigtede til at holde „Papister“ ude af Parlamentet.

Nederlandene.

Grundlov for Kongeriget Nederlandene af 14. Oktober 1848:

Art. 63. Kongen ophøjer i Adelsstanden.

Ingen Nederländer maa modtage fremmed Adelsdiplom.

Tillægsbestemmelser til samme:

Art. 4. Adelige Rettigheder med Hensyn til Indstilling eller Ansættelse af Personer i offentlige Stillinger ere afskaffede.

Ophævelse af de øvrige til Adel knyttede Rettigheder og Erstatning til Ihændehaverne af dem bestemmes og ordnes ved Lov.

Grundlovens Art. 64 og 65:

Art. 64. Ridderordener indstiftes ved Lov paa Kongens Forslag.

Art. 65. Udenlandske Ordener, hvormed der ikke er forbundet Forpligtelser, kunne modtages af Kongen og med hans Samtykke af Prinserne af hans Hus.

I intet Tilfælde kunne Kongens Undersaatter modtage udenlandske Ordenstegn, Titler, Rang eller Værdigheder uden hans særlige Tilladelse.

Belgien.

Belgiens Forfatning af 7. Februar 1831:

Art. 75. Han (Kongen) har Ret til at meddele Adelskab uden dog nogen Sinde dertil at kunne knytte nogen Forrettighed.

Art. 76. Han (Kongen) uddeler militære Ordener under lagttagelse af Lovens Forskrifter herom.

Italien.

Kongerigets Grundlov af 4. Marts 1848:

Art. 79. Adelsrangen opretholdes for dem, som have Ret dertil.

Kongen kan ogsaa fremtidig tildele Personer adelig Rang.